

U V W X Y

Իրերս դացած լրագրար ևան. ո
նապար խմբագրութեան վրայ, և
լրագրար գերադրեան, նախ
լաւ որ և լցէ գրութիւն խմբագրի.
Նստեղինս պիտի ուղարկուի, և Զե.
լիս, Զինիլի խան, Մատիսի գրասեն.
նալը.
Նախընտանիքը չկէարուած նո.
Ժան ինդուստրի

ᲕᲠᲣᲚᲛᲗ

ՎԱՐՔԱԿԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ ԵՒ ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ
ԿԵՐՅԻՆ ԷՈՒՐԵՐ

Փարիզ 11 յունվ.
Նախարարական տաղնապն ինչ-
պէս նաև կուսակցութեանց մէջ ան-
համաձայնութիւնը պիտի չարտահա-
կեն մինչև սահմանադրական օրինաց
վիճարարութեան ժամանակ, որ հա-
ւանականաբար չարաթ օրը պիտի սկսի:
Տիրանքօրթ 13 յունվ.
Գործնաւորաց ուսմանվարական
քննիչրութիւնն իսկն ամենն ալ լուծ-
ւեցան ոստիկանութեան ձեռքօք:

Փարիզ 13 յունիվ.
Նոր կազմուելիք նախարարու-
թեան մէջ կերևի թէ Պոնարար[թ-
եան չորսը բնդուանուի, Պրօրի դուք-
սէ նոր հախարարուեան նախա-
դէհ պիտի լըլայ, թէ և այս լըլը
սուս հանդիսի կան :

Պրիւսէլ 11 յունի.
Պէճիկը Լնաեքանտանն լրացրին
խօսքին հայելով, Պ. Ռուէ յայտա-
բարեր է թէ Գաղղիոյ մէջ ալ յան-
կարծախի կառավարական կապիտու-
թիւն հիւպիտի բլլայ ինչպէս Սպա-
նիոյ մէջ, առանց Մաք—Մահման մա-
յաթատիւն կամայ :

Մատրիա 13 յանիվ.
Տոն Ալֆանս թագաւորը վաղը
հանդիսիւ մեր քաղաքը պիտի մտնէ
Նոր նախարարութիւնն իր բըռ-
նելիք աշխարհավարութեան շրայ
քաջաւերական ազգհովութիւններ
տուաւ իտալիայ կառավարութեան :
Միանգամայն կիւսութիւն անոն գեր
մանական նաւն ռմբակոծուելուն
համար հատուցում տալ խոստացաւ
Գերմանիոյ կառավարութեան :

1. ԴԱՐՈՒՄ 13 յուշիկ:

1) ԵՐ	ՔՕՆԱ. 42	4/2
ԳԻՐԻ	1865	68 4/2—69
»	1869	55 7/8
»	1874	66
»	1872	80 4/2—80
»	1873	52 3/4—53

ՆՈՐ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻՔԻՆ —
ԱՆԳԼ. ՔՕՆԱ. 92 4/2—5/8

1. ԴԱՐՈՒՄ 13 յուշիկ:

ԲԱՄԲԱԿ	ՄԻՐԱՆԻՔԻ—ՕՐԼԱՆ	5 7/8
»	ՅԱՅՐ ՏՕԼԻՐԱՆ	7
ԳՐԱԴԱՐԱՆ	40000	ՀԱԿ:

Տպագրական տնօրեն թիւը պարտք
կը համարի ծանուցանել հասարա-
կութեան թէ նոր լրագրոյ կամ պար-
բերական թերթի արտօնութիւն
տալու համար պէտք եղած պաշտո-
նակն պայմաններուն դորձագրու-
թիւնէն յառաջ եկած յապաղմանց
տաւճիւրն առկա համար, որոշուած է
որ նոր լրագրի կամ պարբերական

Թերթի համար արածնութիւն խընդ-
բողներն իրենց խնդրագրին հեռ-
միանդամայն պատուաւորութեան և
խմբագրական յաջողիլութեան վը-
կայագիր մը ներկայացնեն:

Այս վկայագրին ուղղակի տա-
կանութեան պաշտօնատունէն պիտի
տրուի՝ եթէ թերթը Կ. Պօլսոյ մէջ
պիտի հրատարակուի, և դառաւայ
կուսակալներէն՝ եթէ դառաւայ մէջ
պիտի հրատարակուի:

Խնդրամատուցները կը հրաւիրուին այդ նոր տնօրէնութեան համաձայնիլ, եթէ չեն ուզեր յաջադմանց և արգելքներու հանդիպիլ, որոյ վրայ ամենէն առաջ տարագրական տեսութիւնը կը յաւի՛:

ՎԷՏ. Սուլթանն Ռամանիէի առաջին պատուանշանը շնորհեց առեւտրական գործոց նախարար Վսեմ Գալպուլի փաշային, և մայրաքաղաքի ու Գերմանական դեսպան Վսեմ Պարոն Տը Վէրլժէրի :

Վեհափառ Սուլթանին անձնապատկաններէն Էօմէր Լուծֆի պէհադարպահան, որ անցեալները Վեհափառին կողմէ Արատօրուի տարեալ գաւառներն աչքէ անցունելու և ճիշդ տեղեկութիւններն հաղորդելու գնացած էր, Գաւառի Էօմէրի լէկիքիին գաւառները պտըտելով տեղեկագիր մը ղրկած է, որոյ մէջ կը հաւատտէ թէ յիշեալ գաւառները ղրկւած օգնութիւններն արդարութեամբ և արագապէս բաշխուել են բնակչաց, այնպէս որ ամեն մարդ ըստ բաւականի ուտելիք ունի մինչև և յառաջիկայ հնձոց ժամանակ ներկրադործները մեծ կուլթով մշակութեան կղերային։ Ամեն տեղ ու ռատն նպար կայ եղբր, զոր՝ Ժողովուրդը չափաւոր գնով կրնայ դնել և իր կարատութիւնը յադեցնել։

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒԹՅՈՒՆ
 ԷՍԶԱՐԳ ՌԵՄՈՒՄԻԷ
 1 յաւով չորեք թշուարի իրիկուն —
 2 » հինգ թարիլի առաւօտ
 Բացուեցաւ 47
 Կէսօր 47

Կ. Պոլսու խոհանարար		7
Խոհանարարի Ժեներալի բաժնիք	Միջոցառում	5
Կ. Պոլսու խոհանարարի Ժեներալի բաժնիք	Միջոցառում	11
Խոհանարարի Ժեներալի բաժնիք	Միջոցառում	—
Կրթական խոհանարարի Ժեներալի բաժնիք	Միջոցառում	124
Փոխարին	Միջոցառում	326
Միջոցառում	Միջոցառում	332
Միջոցառում	Միջոցառում	271
Միջոցառում	Միջոցառում	85
Միջոցառում	Միջոցառում	268
Խոհանարարի Ժեներալի բաժնիք	Միջոցառում	39

ՀԱՅԹԱՅԻՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ	
4 ՅՈՒՆԻԱՐ	
Աճադ. լիքս	409.35
Նախնական ասիկի	87.25
Իմքանակալ Ռուս	89.10
Գլխավոր	54.23
Հեղ. ֆրանս. լ.	—

Հինգնոց	»	104 25
Պրինձ	»	128 30

U. 29. U. 31. 9.

Ամեն . Ս . Պատրիարք Հայրն երկուշարթի օրը ոտարկանութեան նախարար Վսեմ . Հիւանի վաչային այցելութեան գնաց Նիկիմիդիոյ դաւառին վերառեալ անուանելուն առթիւ :

ԿԱՐԵԻՈՐ ԴԻՏՈՂՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

Քանի որ պատուարժան ազգա-
յինք դիտողութիւն կընեն մեզ թէ
այս տարուան օրացոյցին դրանը
մէջ ինչու համար Երուսաղէմայ Ս.
Պատրիարքին անունը դրուած չէ
չե՞հէ- Կաթօպիկոսին անունէն ետև,
գնդէս օր վաղոց ի վեր տպուու-
թիւնէ, թէ Սուրբ Պատարաքի յի-
շատակութեան, և թէ՛ ամեն և
կեդեցական դրեանց և Որացոյցնե-
րու մէջ: Արդեօք, կրանք, Սրբոյ Յա-
կոբեանց աթոռն Արարտեան Մայր
աթոռէն ետև ազգին երկրորդ նա-
խապատիւ աթոռն ըլլայէ դադարած
և, և այլն և այլն :

Այս արդար գիտադուծիւնը պարտաւորացնէ ինչ որ ինչ կ'ընեն ինքեան ըլլալ այս տարրօրինակ զանազանութիւնն պատճառել, և չկրնինք ուրիշ մեկնութիւն գտնել, ըստք միայն որ թէ՛ Օրացոյցին արտօնաւոր հեղինակ և հրատարակիչ Արժ. Տ. Երեմիա հայրն Երուսաղէմայ Սրբազան Պատրիարքին գէմ ցուած ըլլալով, արժան չէ գատեր նորանունը գնել: Օրացոյցին դրանը մէջ կրօնական ժողովն ալ կամ ուշադրութիւն չէ ըրեր, կամ կարևորութիւն չէ տուեր անհատկան կիրքն առաջ եկած այս գայթակղելի զանազանութեան:

Բերլինի ալ կարծիք կընեն, թէ
Երուսաղէմայ Ս. Պատրիարքը խրկի
հանձնարարական քարեկամ ըլլալով
և Սիւն ամաթիւնը թնայ ձանուցեալ
խորհրդակն ազգապետ գործը ըլլալ
հիշոյ մեղադրանք ըլլալով, խորհրդակն
գործադրութիւնը թեմըս վրէժ հա
նելու համար՝ Ս. Եսայի Պատրիարքին
անուշը գնել չեն տուեր Օրդալայի
գրեմար մէջ, ապառնելով որ Ս. Պա
տրիարք իշխատակալ թեմա մէջ
այ մերդնորդ հնարք գտնեն

Այս կարծիքները մինչև ի՞նչ առ-
տիճան ստուգաթիւն ունեն՝ չեն,
գիտե՞ր. բայց ի՞նչ որ ալ եղած ըլլա-
յաւնաւ, գիտում ըլլայ թէ մի-
ռացում, տնարդարանալի է, մանա-
ւանդ՝ ներուի մեղ ըսել՝ Կրօնական
ժողովոյ համար, որ այս տեսակի գա-
րուտ աւանդական ուղիորութեանց
կանխեաց պաշտպանութեան նախան-

Ճախնդիր ըլլալու և Երթաւիզական
կարծեսոյ կամ մեկնութեանց տեղի
չտալու անհրաժեշտ պարտականութեան
թիւնն ունի :

Եթե Օրս ցայցը, յօրինող ու հրատարակողը սոսկական անհատ մը կամ աշխարհական մ'է դած ըլլար, այնչափ աչքի չէր դարձնուիր այս զանցառութիւնը. բայց քանի որ եկեղեցական մ'է ե կրօնական ժողովոյ ալ անդամ, բնականաբար ժողովըդեանն ուշադրութիւնը կը գրուէ, ե զանազան անհաճոյ կարծիք տալ եմեկնութեանց առիթ կ'ուտայ, ինչպէս որ առած է դժբաղդաբար:

Արքայ Յակոբեանց աթոռը՝ Արա-
բատեան Մայր Աթոսայ չափ նուե-
րական և պաշտելի է Հայ ազգէկնի
Համար . զի այս երկու աթոռով է որ
Հայոց աղբը կը պարծի . քրիստոնէոյց
աշխարհի առջև , մանաւանդ՝ երկ-
րորդէն աւելի մեծ նշանակութիւն և
նշանանձելի կարևորութիւն մ'ունի
օտար քրիստոնէից առջև . Հիւսեա-
բար ո՛րչափ յարգանք ընծայենք այս
Աթոսոց , ո՛րչափ փառաւորենք զու-
նեմք , քիչ է . անհնց փառաւորեա-
լեւամար Հայաստանեայց եկեղեցիս և
ազգր կը փառաստորի ու կը պանծայ

Այս ատերըը Ամեն. Ս. Պատրի-
արք Հօր ուշադրութեանը կը ներ-
կայացնենք յուսով որ նկատողու-
թիւնով որոշեալ յատակ զանցանակութիւն-
ներ շարունակէ 'ի գայթակղութիւն-
ներէնաւել ժողովրդեան :

Կրճենական պատկառելի ժողովրդի
չենք գիտեր ինչ խորհրդով որոշե-
ն որ Լրագրայ մեջ հրատարակեալ
իրողութիւններն ու գիտողութիւնն
ընդհատուած են չափաւ, այլ մի-
այն ինչ որ ուղղապէս իրեն ներկա
յանայ դրով:

Այս որոշումն եթէ ստացէ և կ'յաւինք ըսել, շատ սխալ է . կրօնական ժողովը դատաստանական խորհուրդ. կամ ժողով է՛, որ իրեն ուղղապէս ներկայացնայ ինքիւններն բողոքները նկատարութեան առնեն . քննի, այլ փորձական տեսուչ մարմին մ'է, հսկող ժողով մ'է, որոյ պատասխարութիւնքն որոշապէս գնաւ են Ստհանուպուլի եան մէջ . այն Հայաստանեայց եկեղեցւոյ դառնութիւնն ու աւանդութիւններն ախտախտ պահէլ, եկեղեցւոյն եւ կեկեցեցականաց բարեկարգութեան հակել, ազդին մէջ կրօնական զգացումը զարգացնել և այլն ըսել է իր պարտքն ու պաշտօնն է կրօնական զգացումը տարրայնելու պատճառ. եւլող զերգմանց անկարգութեանց և դպլմակալութեանց ու առւըն առնուլ . այս ալ ուրիշ բան չկրնար ըլլալ . բայց եթէ ուշադրութիւն քննելով, հսկելով :

Ժողովուրդն, ինչպէս նաեւ իմ

գիրք իրենց տեսած և լսած անկարգ և ապօրէն գործերն երթալու հրօնական ժողովին պաշտօնապէս ծանուցանելու պարտականութիւն չունին։ Ընդհակառակն հրօնական ժողովը պարտքն է ժողովրդեան մէջ տարածուած և լրագրաց մէջ հրատարակուած գայթակղական իրողութեանց ուղղութիւն ընել, ընել, հետախուզել եթէ ստացել են գայթակղութեան պատճառը վերացնել կամ ուղղել, իսկ եթէ սխալ կամ անհիմն են, արդարութիւնն ու ճշմարտութիւնը հրատարակել և գայթակղեալ միտքերը բժշկել։

Հրօնական պատկառելի ժողովը չի լսեր և չի մանար արդեօք թէ բերացի Ամբաստան վարդապետին պատարագ ըրած ժամանակ, ժողովրդէն շատերը գայթակղած ըլլալով յիշեալ վարդապետէն՝ իրաց, դուրս կեննեն կերթան եկեղեցիէն։

Ժողովուրդը կրօնական գեղծում մը կամ գայթակղական իրողութիւն մը տեսած ու լսած ատեն սովորաբար օրին բան չընեն, բայց միայն ախտաւոր և ըսել թէ «ինչ օրերու հաւանք» առ ինչ ցաւալի վիճակ է։ ոչ «հոգիւ կայ, ոչ հարցնող, ոչ փնտռող» ասոր պիտի երթայ ասոր վերջը։

Ահա այսպէս կրնայ ժողովուրդը և կանցնի, իսկ գայթակղութիւնը կը մնայ, կը շարունակէ։ ասոր ալ միակ վախճանը կրօնական զգացմանց ակարացում է։

ՆՈՒՆԻ ԿԱՂԱՆԴԻ

ՓԱՐԻՉԻ ՀԱՅ ՈՒՍԱՆՈՂ ՆԵՐՈՒՆ

1873 ամին նոյեմբեր ամսոյ Մասիսի թերթերէն միայն մէջ թիֆլիսի «Մշակ» շաբաթաթերթէն օրինակելով փարիզի հայ ուսանողներու վերայ նամակ մի հրատարակած եմ յառաջարկան նկատողութեամբ։

Կերտի թէ «Մշակի» և «Մասիսի» հրատարակութիւնքը ոչինչ աղբեցութիւն չեն տրած փարիզաբնակ հայ ուսանողներու վերայ, որպէս և էս չեմ ասարկուսիր։

«Մշակ» անցեալ տարիսն, որ գեռ երէկ լրացաւ, և թիւով դարձեալ նամակ մի կը հրատարակէ փարիզի հայ ուսանողներու անտարբերութեամբ։

Թեան վերայ Մեր նախնական պարտքն է, խօսքով և գործով, ամեն ժամանակ, մեր վիճակակից հայ պատանինքու զգացունել իւրեանց պարտքը առ ազգն։ Եւստի աւելորդ չեմք համարիր յիշեալ նամակն ալ աստ օրինակել, ինչպէս վերաբերեալ մի քանի փոփոխութեամբք, աղաչելով փարիզի հայ ուսանողները, որ ի միտ բերեն մեր հինգերորդ դարու ուսանող նախնիքը, և նոցա շաւիղին հետեւին։ Գի նոքա օտարութեան մէջ հայրենեաց համար կապրէին, և հայրենիք վերադառնալով իւրեանց կեանքն աղբին կը նուիրէին օգտակար ծառայութեամբք։ Այս իսկ է ամեն ժամանակ և ամենայն ուրեք հայ ուսանողներու պարտքը։ քանի որ հայք յոյժ կարօտ են այն լոյսին, որ հինգերորդ դարու մէջ Հայաստանը կը լուսաւորէր։ . . . 1875 յունիս 1 հարազատ օրդի Կ. Պոլիս Հայոց ազգի Հիւար անպի Թ. Թ. Մ.

Ահաւասիկ Մշակէն օրինակված նամակը։

«Թող տուէք որ դարձեալ երկու խօսք նուիրեմ տեղւոյս հայ ուսանողներուն, որոց մասին՝ չուրջ մի տարի կայ՝ «Մշակ» ի ընթերցողը չի չէ լսել։ Ենցեալ տարի յայտնեցի թէ փարիզի մէջ 20 ի մօտ հայ ուսանող կը գտնուէին։ Եւստի եմ որովհետեւ ոչ թէ քանի, այլ երեսունն ալ կանցնի սոցա թիւը։ Բայց չը կարծէք թէ այս աւելցողները անցեալ տարին ի վեր եկած են։ ոչ նոքա՛ իմ և դուք շատերու համար անցեալ եղած էին այս նոր Բաբելոնի մէջ։ Ես մի տարի շարունակ զանազան տեղերէ տեղեկութիւններ հաւաքելով՝ ահա կը հաղորդեմ այն տեղեկութիւնքը, որք կարծեմ մեր ազգային վիճակագրութեան համար հարկաւոր կը լինին։ Այդ վիճակագրութեան համեմատ պիտի դառնայ հայոց յառաջընթացութիւնը։ (1)

«Թերեւս չեմ սխալիր եթէ ասեմ թէ սոցանէ 20 հոգին բժշկականութեամբ կը պարապէին։ Մակայն չը նայելով որ այս քանն ալ մի և նոյն դպրոցի մէջ են, մի և նոյն դիմութիւնը կը անհայտնաւորուի մէջ չը կայ ուսանողական ընկերութեան

դադարաւոր, որ նոցա մեծ օգուտ կը բերէ թէ ներկայիս և թէ ապագային մէջ։ Գերմանիայի և Զվիցերիայի մէջ շատ ընդհանրացած են ուսանողական ընկերութիւնքը, որք փարիզի մէջ համարե թէ չը կան։ Մակայն քաղաքիս թէ Գրանտայի և թէ ուրիշ աղբի ուսանողներու յաւաքելութիւնքը գտնէ բարեկամական և յաճախ են այն ինչ մերոնց մէջ այս դպրոցի յատկութիւնն ևս չեղելի։

«Ինչո՞ւ համար այսքան հոգի բժշկականութեան յարած են։ մեզ հայերուս աւելի յարմար և հարկաւոր ուրիշ դիմութիւն չը կայ։ Բա՛ւ լիցի։ Ես չեմ տես թէ բժշկականութիւնը լաւ բան չէ, և մեզ ահագուտ է։ Եթէ կարգ է այս գերագանց և կարեւոր դիմութեան գէմ բան տեսլ, և ասոր վրայ խօսին էլ աւելորդ է այս տեղ։ Բայց միթէ մեր ուսանողները ամենքն ալ բժշկ պիտի լինին։ Ի՞նչպէս պէտք է մեկնել դորս։ Եւստի ի՞նչպէս։ Եւստի դոցա խօսքերը։ «Բժշկականութիւն կուսանիմք որպէս զի պատիւ ունենամք և դուրս ժողովեմք, և ներկայիս մէջ միայն այս դիմութեամբ մարդ կրնայ ապրիլ ճաճկատանի մէջ (1)։»

«Պէտք է ազօթեմ մեր հայ բժշկներու համար, որ աճին ու բազմանան։ որովհետեւ շատ ցաւեր ունիմք բժշկութիւնք։ Բայց կանխմովն այնպիսիները՝ որք փոխանակ բժշկող լինելու՝ բժշկութեան ցաւ կը դառնան (ազգին դիմութիւն)։

«Եթէ մարդ մի հարցունէ Կ. Պոլիսի հայ խմբագիրներուն թէ քանի՞ բաժանորդ ունին փարիզի մէջ, ուր մըշ-

(1) Այս տեղ պարտաւոր ենք յարգանք և շնորհակալութիւն մատուցանել այն հայ բժիշկներուն, որք բացի իրենց զինով ազատանքը անձնաւորաբար և ճշմարտարար նայելով, նոցա գեղազին ալ կը վճարեն։ Եւստի աստեղծ է, եթէ մի աղքատ աղիկ է հիւանդը, առողջանալն զինի նորա դպրոցական սխալքը կը հոգան և դպրոցն ալ կը զրկեն։ Կարող էի այդ օրինակ մեծ անձնութեամբ օժտեալ բժիշկներէն երկուքն անուանով մըշէլ այլ փոխոց նոցա հաստատուել։ Բայց չը բարեբեմ։ Թ. Թ. Մ.

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԹԱՆԻՆ ԲԱՆԱՍՏԵՂԵՐԻՆ

Սեւ չին դաշտեր, ոչ թիւացորդ էր երկինք։ Բնաւ իսկ. յանձնող կապուտ մի երկնք կը շարաւ արեւի փրփուրի ծաւալ։ Օդն էր խոնկեղով լի ու մարգն ալ գալարներով, երբ տեսաւ զայն վայրեր ուր այժմոս վերքերով հասեցաւ նորա սիրտ։

Գեռն կը ժայռէր աշուն։ Կողմերը դաւան ի վար կը հակէին իրենց դրօշաւուն սրբապետներ, որք հաղու թէ կը զգանէին։ Եւստի իրենց և թըւալունք երեսներ դարձեցան դէպ ի ՚հա՛ դր ամենայն կանաւան։ Գմարդ թէւաւրս ըսելով բանաւ առ Աստուած, իրենց սուգ երգեր կը երգէին։

Գեղեցիկ օր անդամ մ'ալ տեսնէ ամեն բան, լճակն աղբերակին առ ընթեր, աղբափն խաբխակն ուր ուղարկելու իրենց քանին էր պարտքը, կործանակ ցոխն հիւստեւոյ, տառնածութիւնք օթեանը սիրտը զօգեալք ի խորս անտառաց, ծառն այն ուր ի համարը կաթուղին աղաղակելով գոգիւս՝ բազում այն էր որ մանային գամեային։

Այն պարտէզ բնուեց, տունն այն տառնածուկ, վանդակն ուստի շեղանկիւն ծառ ուղիւ մը աշխուհ կը միայն ի շատ թիւ միջատաններ։ Թափաշար, կը քայլէր քանի քայլ տունէր ծանր ու

թափաշարն ու քայլն այն ծայն հանէր, ամեն ծառի վրա զըստուէր կը տեսնէր որ կը զգուէր, ըստուէրն աւաղ այն օրերուն որ ոչ ևս են։

Կը լսէր ստափունն իր սիրելի անտառին մէջ հովան քաղցրիկ հովան այն համարներն որ դամեայն թիւ ուսանողներով մեր ներսի գին, կարծեցնէն սերն ի սրբոյն, և ըզ կաղնին տառանելով կամ ըզ վարդակն օրորելով, ամենայնի կարծես հոգին է նա որ ամեն բանի վրա կերթոյ կը թափ մին սիրտին գինի։

Տերեղ որ տարածեալ կային մոշ ստիւռ յանձնարածայն անտառին, իր քայլից ներքեւ յայտնելով ի գետին, պարտէզին մէջ կը վազվէին։ Եւստի այսպէս, երբ արեւը է հոգին, մեր մտածութիւնըն ալ վերաւոր թեկնով պոշ մը կը լուսանան, սոցա յանկարծ վար կ'ընեն։

Կեցաւ զիտեց ընդ երկար դայն շըքեղ կերպարանք զոր կը զգենու բնութիւնն այն խաղաղական դաշտերուն մէջ։ Եւստի իրկուս երազեց, օրն ի բուն թափառեցաւ հեղեղափն երկրքն ընդ երկայն, հիւստեղով երկրքն, երկինք երես Աստուծոյ, և մէջ մ'ալ լսին, հալէին՝ Աստուծային։

Գլմախտ մարդ, իր կենաց քաղցրագին պարագաներն յուշ անելով, ներս չը մանեղով՝ Բարիայի մը պէս սրմունքն ունէր վրայէն նայելով, աշխուհ զնայեալ կաւ օրն ի բուն։ Այլ ի պաշտեն ուր գիւշեր կը կոխէ, գերեզմանի պէս զգաց

տիրամած իր սիրտն ալ—և զօչեց յայն ժամ։

«Ո՛վ ցաւոյ, ես որք հալիս է աղմուկաւ ուղեցի զանալ թէ ըմպելի մնացեր է ստիւռին մէջ, և տեսնել թէ ի՞նչ գեր էի հոն սրտն։

«Որքայի քիչ պէտք է ժամանակ որ փոխվի ամեն բան։ Երբեք ապագայի դու ընտելիւն և դու ի՞նչպէս կը մտնաս, և ի՞նչպէս քու վերտառութեանց մէջ կը խղեն այն խորհրդաւոր թեկերն յոր կապուած են մեր սիրտեր։

«Բաւաւոր են եղեր մեր սաղարթի սեւեակներ, այն ծառն որուն վրայ մեր անունը քանդակեցինք, մոշայեալ և կամ թաւալեալ է ի գետին, ցանկապատին մէջ վազելի մանուկներն որ փայլն վրայէն կը ցաղտեն քնքեր են մեր վարդեր։

«Պատու է իմանալ աղբիւրն այն ուր ի տալ օրին անտառներէն վար թընալով կը խմէր նէ խոյ աղին, Եւստի մէջ կառնէր ծուր, պարիկ սիրտն, ու ջուրն այն մատուցներէն մարդարիտ վար կը թափէր։

«Խորտ առաքար ուղին քայլ են յատակէր, ուր ջինջ աւաղին մէջ նկարվելով համարալ և իր փորձութիւնն ի տես հանելով հեղնափառ, նաղելին իւր ստիկ կարծես կը ծիծաղէր սոսն ստիւս տունէն։

«Զամբուն ծաղիքն կը բացայ որ անհամար տեսաւ օրեր, ուր նէ երկնք

տապէս բնակող բոլոր հայերու թիւը հարկեր կը հանին, կարծեմ՝ կը պատասխանեն—և ոչ մէկ։

Ինչո՞ւ այսքան ուսանողներէն մին գտնէ տարին մի անդամ իւրեանց աղքատին թերթերուն կարեւոր լուր չը հաղորդէր և շատանար կրէի թէ սաստիկ դարեւալ են և ժամանակ չունին այսպիսի ջնջին և յիմար բաներու համար (1)։ Իսկ բարօններու և զանազան զաւարճութեանց համար աղատ ժամեր և մինչև անդամ օրեր ալ կարող են գտնել Միթէ մարդ մը աւելորդ համարելու է՝ իւր աղքատին վերաբերեալ լուրեր լսել և հաղորդել։ Ինչպէս ուրեմն տեղեկութիւն պիտի ունենամք մեր գործերու ընթացքի վերայ, թողումք աղքատին լուրերը։ չէ՞ որ սոքա իւրեանց գիտութիւնը իւրեանց հայրենիքի մէջ դուրս պիտի դնեն։ Եւստի մըն տաղէք ինչքեմ, միթէ սոցա վերայ, որպէս տեղական բժիշկներու վերայ, ծանր պարտաւորութիւն չէ՞ դրված—եթէ մէկ կատարեալ—գէթ հարեանցի ծանօթութիւններ ունենալ ապագայ տապաւնէրէն համար։—Դրամ ժողովելու համար։

«Պէտք է՝ ճշմարտութիւնը ծածկել։ Ռուսիայի աղքատին խմբագիրները զանազան հիմնարկութեանց (վարժարաններու և այլն) և շատ ուսանողներու ճիւղաւոր կողմերէն իւրեանց թերթերը, որով բարոյապէս պարտք կը դնեն նոցա վերայ նամակ կամ լուր հաղորդելու։ Կ. Պոլիսի հայ խմբագիրները թող օրինակ առնուն իւրեանց պաշտօնակիցներէն, և ուղարկեն իւրեանց թերթերը—եթէ ոչ բոլոր ուսանողներու, այլ մի քանիներուն՝ զորս խմբագիրները կը ծանաչեն, և որք իւրեանց բացառական յատկութեանց գուցէ կը զանազանին փարիզի մէջ հայ ուսանողներէն։ Գմարդաբար սոքա երկու կամ երեք հոգի միայն կը լինին, և ոչ աւելի, և եթէ այն ժամանակ ևս անտարբերութիւն ցոյց տան, ապա ուրեմն կը համարվին յիշատակելու անարժան մեռելներ։ Եւստի վերջապէս նա՛ման և չեմ կարծեր որ գործեալ խօսիմ փարիզի հայ ուսանողներու

կը սիրէր նախ ուսանող ինծի, մաշեր հիւժեր է իմ երկր ըմպելով, ի միտքս նիւ ուղեց, այն մեծ մեծ սոցիւրուն որ երեկային կը վերադառնան հո՛ւ և հե՛ծ։

«Արտաւոր խառն է անտառ և անդրան տառն աւելի ստուար։ Այն ամեն բանն որ նոյնատեղ էր մեզի հետ, դրեթէ բան մը չէ մնացած կենդանի, և որպէս գէշ մը միայն որ չիմեր ու պարտէր յիշատակեց չեղնակցան ալ հովերուն սուգն ցրտեցան երբ։

«Ո՛վ ևս արդեօք ունիմք դպրութիւն մի՞ արդեօք և մեր ժամն անցաւ։ Եւստի վայրագորդ աղաղակեց չէ՞ որ որ հատուցանէ զայն։ Օդն ի թիւթիս կը խաղցընդ տերեւին երբ ես կողովովս արտաւազին։ Եւստի ինծի կը նայի ու ոչ եւս կը ծանշէ։

«Արդ ուրիշներ պիտի անցնին ընդ որ մենք անցանք, ուր մենք եկանք ուրիշներ ալ պիտի գան հոն և զայն անուրջն որ մեր երկու հոգիներն ուրաւազ ծեղին, պիտի շարունակեն զայն ու անոնք ալ պիտի չիմընայեն։

«Յի ոչ՝ որ այս աշխարհիս մէջ կուտար տէ ու իշանդ կամէ, յուսեղ ոյժն իրբն լաւ ազգայնէն են ի մարդ կանէ, ամենա ալ եւրապին մի և նոյն տեղին կարծընանք։ ամենայն ինչ այս աշխարհիս վրայ կուս կրին և այլուր կուտար։

«Այս՝ արիւնքն պիտի գան իրենց կարգին, ամբիւս ամբիւս քաղէ յայտ երջանիկ, հանդարտին, ցեղապարծ հովանեցեալ ինչ որ բնութիւնը կը խառնէ, խոհանք

